

SIRPA HÄKLI & HELENA HARTMAN – I TID | TID – 27.6. - 16 juli 2023

Helena Hartman, som bott största delen av sitt liv i Åbolands skärgård och medlem i Åbo Konstnärsgille, ställer ut sina verk i Nådendal för första gången. Sirpa Häkli hade sin första utställning i Nådendals konstrum i slutet av andra årskursen i Åbo ritskola, sommaren 1983, tillsammans med en studiekamrat. Gemensamma kopplingar i Helenas och Sirpas konst är det abstrakta uttrycket och deras intresse för bl.a tid och natur.

SIRPA HÄKLIs intresse har under den senaste tiden varit naturens flöde, tidens natur samt tankar kring likheter mellan abstrakta och naturliga former. I sådana konceptuella och filosofiska frågor är det viktigaste för henne att beskriva och uttrycka en upplevelse eller en känsla genom måleriet.

Det är svårt att förstå tidens gång, vilket är vad utställningens centrala målning "Havahdun, aika kuluu" (2023) beskriver. (≈"Jag inser att tiden går")

I verket finns bekanta inslag från Häklis bildvärld, för de som är bekanta med hennes konst, som former som påminner om ett ansikte och en krittavläns grå bakgrundsfärg. Tiden verkar flöda i ett timglas och rinner ut och försvinner någonstans som anteckningarna som suddas ut från den svarta tavlan. En del av målningarna i utställningen uttrycker naturens tid, en del av förnimmelserna relaterade till andningen. I utställningen finns konstnärens bok "Séries temporaires | Tidsföljder", som både hänvisar till fysisk tid och upplevelsen av tid – Konstverken på dess sidor berättar om tidens olika lager; målningarna och kollagen är skapade nu och från de senaste årtiondena medan grafikbladen är från förr (från Nådendals konstrums utställning 1983).

HELENA HARTMANs målningar är organiska och har till en del av sin utgångspunkt i växter, men även i människokroppen och i lekfulla likheter mellan dessa. De avspeglar tidens gång och hur den syns i den levande verkligheten. Målningarna avspeglar även en del tankar om livet och att åldras.

Tiden är precis som konst, abstrakt, men ändå syns dess spår omkring oss och i oss, i naturen, i kroppen och i själen. Tiden är ett vetenskapligt, matematiskt begrepp, men likväl en existentiell fråga. Har tiden en början och ett slut? Är tiden lineär? Flödar den omkring oss eller vi i den? I mycket vi ser och upplever, är tiden cyklisk och återkommer om och om igen, det här ger tröst och hopp. Samtidigt kan tiden kännas som en sträcka, lineär, med en ständig förändring mellan då, nu och sen.

Sirpa Häkli tackar Konstnärsgillet i Viborg för stödet till hennes utställning